

JAMES PATTERSON

MAXIMUM
RIDE

VILÁGMEGMENTÉS
ÉS MÁSHATÁR
SPORTOK

Mindenki szereti Maxet!

A *Maximum Ride* sikerkönyvsorozat néhány elismerése:

A *New York Times* sikerlistájának első helyezettje

A *Publishers Weekly* sikerkönyve

Az ALA Válogatása Fiatal Olvasóknak

ALA/VOYA „Tini sikerlista”-válogatás

VOYA Magazin Szerkesztői Választás

A New York-i Közkönyvtár „Könyvek fiataloknak”-válogatás

Book Sense Ifjúsági könyv Válogatás, 2007

KLIATT Szerkesztői Választás

A Children's Choice-díj jelöltje az Év Szerzője kategóriában

„A fejezetek rövidek, feszesek és akciódúsak.”

VOYA (kiemelt ismertető)

„Örületesen pörgős, hihetetlenül pimasz és nagyon szórakoztató. Egy fantasztikus sztori, amit minden *Maximum Ride*-függőnek meg kell kapnia.”

Sunday Tasmanian

„A rövid, akciódús fejezetek végén már lélegzethez sem jutunk, mindig jön egy újabb csavar a történetben... Igazi adrenalin-bomba.”

Kirkus

„Kapcsoljátok be a biztonsági öveket: a lehetetlenül izgalmas kalandsorozat következő könyve megérkezett... Szédítő iramú és mulatságos... a rajongók zabálni fogják.”

KLIATT

„Rettenthetetlen, elszánt hősökre és légi kalandokra épül.”

Booklist

„Ez a trilógia arra ítéltetett, hogy klasszikus legyen. Felváltva háborzongató és könnyed... Egy kiváló, nagyszerűen megalkotott történet.”

Charleston Gazette-Mail

„Lendületes és élvezetes (felnőtteknek is!)”

Charlotte Observer

„Garantáltan egy újabb sikerkönyv!”

The Easton Express Times

„Azok a szülők, akik valami többet szeretnének adni olvasni szerető tinédzser gyermeküknek, ne keressenek tovább, ebben a sorozatban megtalálták! Van benne szó barátságról, hűségről, sőt, még a környezetvédelemről is. A *Maximum Ride*-sorozat csúcs!”

Free Lance Star

„Ha még nem szálltál fel a *Maximum Ride* Expresszre, akkor itt az idő. Akárhogy nézzük, rázós kis utazás lesz.”

Gainesville Daily Register

„Falni fogod az előszótól az utószóig.”

Amelia, 17

„A *Maximum Ride III*-ban egyetlen unalmas pillanat sincs. Anynyira örületesen letéhetetlen, annyira hihetetlenül pörgős, és annyira nagyszerűen megírt. Azt hiszem, nem én vagyok az egyetlen rajongó, aki nem hajlandó befejezni ezt a repülést!”

Angie, 19

„A *Maximum Ride: Világmegmentés és más extrém sportok* anyyira magával ragadott, hogy addig nem tudtam letenni, amíg el nem olvastam. Ez határozottan olyan könyv, amit mindenkinek el kellene olvasni.”

Ariane, 15

„Figyelem! A könyv kézbevétele bizonyos veszélyekkel jár: nevetni fogsz, sírni, sikítani és sóhajtozni. Én figyelmeztettelek!”

Emily, 16

„ELKÉPESZTŐ volt! Képtelen voltam letenni.”

Michelle, 15

„A *Maximum Ride: Világmegmentés és más extrém sportoknak* köszönhetően új rajongók fogják elárasztani a legközelebbi könyvesboltokat és a könyvtárakat, hogy bepótolják, amiről lemaradtak!”

Kazia, 16

„Imádtam ezt a könyvet. A fordulatos történettől nem győztem levegő után kapkodni! Egyszerűen lehetetlen megtippelni, hogyan végződik.”

Linda, 16

„Nagyszerű olvasmány mindenkinek... Nem lehet letenni!”

Katie, 13

JAMES PATTERSON

MAXIMUM
RIDE

VILÁGMEGMENTÉS
ÉS MÁΣ EXTRÉM
SPORTOK

Könyvmolyképző Kiadó, 2013

A könyvben szereplő személyek, helyek, vállalatok és események mind a képzelet szüleményei. Ha valamelyik szereplő egy valóságos személyhez hasonlítana, akár élőhöz, akár holthoz, az csak a véletlen műve, és nem állt a szerző szándékában.

Írta: James Patterson

A mű eredeti címe:

Maximum Ride 3. – Saving the World and Other Extreme Sports

Fordította: Acsai Roland

A szöveget gondozta: Pék Zoltán

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

Copyright © 2007 by SueJack, Inc.

ISSN 2063-6121

ISBN 978 963 373 051 5

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2013-ban

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor

Korrektorok: Schmidt Zsuzsanna, Korom Pál

Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Kelly és Kevin Okunnak.
És mindenkinek, aki szereti a könyveket,
és ha olyan könyvet kap, ami viszontszereti.
Illesse sok köszönet Gabrielle Charbonne-t,
összeesküvőtársamat, aki mindig szárnyal
és közben sziporkázik.
Valamint Mary Jordant a történet minden fordulatában
nyújtott kitartó segítségéért és háttérmunkájáért.*

Az olvasóhoz

A *Maximum Ride* ötlete két korábbi könyvemből, az *Amikor a szél fúj*ból és a *Tóparti ház*ból származik. Max nevű szereplőjük szintén egy rémes Iskolából érkezett. De a hasonlóság ennyiben ki is merül. Max és a többi srác nem azonos a korábbi könyveim Maxével és srácaival. Ahogy Frannie és Kit sem szereplői a *Maximum Ride*-nak. Készüljete fel a kilövésre...

ELŐSZÓ

NINCS TÖBB HIBA!

Az Itexicon Amerikai Központja Florida, Egyesült Államok

— **A** PRÓLÉKOS GONDDAL MEGALKOTTUK új világunk csontvázát – jelentette be a konferenciaterem nagy képernyőjén az Igazgató. – De a csontváz darabjai a Föld különböző részein találhatóak. Most eljött az idő, hogy összeillesszük ezeket a darabokat, hogy végre eggyé álljanak össze! És ha ez sikerül, meghirdethetjük a mi Re-evolúciónkat!

A nőnek félbe kellett szakítania a beszédét, mert fehér orvosi köpenye zsebében rezegni kezdett a mobiltelefon. Elővette, és homlokát ráncolva elolvasta az üzenetet. A 3-as épületben kritikus lett a helyzet.

– Itt az idő – mondta a mellette álló kollégáinak, akik nem látszódtak a képernyőn. – Lezárni a 3-as épületet, és mindenkit elgázosítani!

A konferenciaasztal túloldalán Roland ter Borcht elmosolyodott. Jeb Batchelder úgy tett, mintha észre sem venné a férfit, amikor az Igazgató visszafordult feléjük.

– Minden készen áll. Holnap reggel hétkor elkezdjük a Felező terv megvalósítását. Gondolom, maga is tisztában van vele, Jeb, hogy az *utolsó* gyenge láncszem, az *utolsó* légy a levesben, az *egyetlen* elvarratlan szál már csak a maga ellenszenves, kezelhetetlen, nevetséges, haszontalan *repülő hibái!*

Ter Borcht mogorván bólogatva Jebre nézett.

– Könyörgött nekünk, hogy várjuk meg, amíg a madárkölyök előre beprogramozott élettartama lejár – folytatta az Igazgató feszültségtől fojtott hangon. – De ennek a luxusnak vége, mindegy, milyen közel ez az időpont. Szabaduljon meg attól az irányíthatatlan bagázstól most azonnal, dr. Batchelder! Elég érthetően fejeztem ki magam?!

– Értettem – bólintott Jeb. – Meglesz.

De a nőt nem lehetett ilyen könnyen lerázni.

– Holnap reggel hétkor bizonyítékokat akarok látni rá, hogy kiiktatta azokat a szégyenletes madárkölyöket, vagy magát fogjuk kiiktatni! Felfogta?

– Igen – köszörülte meg a torkát Jeb. – Minden készen áll. Csak arra várnak, hogy kiadjam a jelet.

– *Akkor adja ki azt a jelet!* – vicsorgott az Igazgató. – Mire Németországba ér, véget kell vetni ennek az örületnek. Nevezetes nap lesz... egy új korszak hajnala virrad az emberiségre... és nincs vesztegetni való időnk. Még sok tennivalónk van, ha felére akarjuk redukálni a világ népességét.

ELSŐ FEJEZET

***A TÖKÉLETES
CSOKIS KEK SZ
KERESÉSE***

— **L**ESZÁLLNÁL VÉGRE A DUDÁRÓL?! – masszíroztam meg a homlokomat.

Böki hátrahajolt a kormánytól, amit Agyar tartott.

– Bocs! – mondta. – De olyan vicces! Tisztára, mintha lakodalmas menet lennénk!

Kinéztem a furgon ablakán, és megráztam a fejem. Megpróbáltam nyugodt maradni.

Mintha csak tegnap lett volna, hogy véghezvittük a véghezvihetetlent, és megszöktünk a meglehetősen hátborzongató és fölöttebb idegesítő Itex floridai központjából.

Valójában négy nap is eltelt azóta, hogy Gázos és Iggy lyukat robbantott az Itex épületébe, és így meg tudtunk lógni ebből az ördögi börtönből is.

És mivel bennünket a változatosság nem gyönyörködtet, szókas szerint most is menekülőben voltunk.

Bár ami azt illeti, most éppen nem a levegőben, hanem négy keréken. Hoztunk egy bölcs döntést, és kölcsönvettünk egy nyolc-személyes furgont, ami a nyolcvanas évek táján szerelmi fészek lehetett: puha szőnyegek, elsötétített ablakok és villogó futófény

a rendszám tábla körül, amit túl feltűnőnek ítéltünk, és inkább ki-
kapcsoltunk.

Most végre rengeteg helyünk volt mind a hatunknak: nekem (Max), Agyarnak, a sofőrnek, Iggynek, aki rá akart venni, hogy vezethessen, pedig *vak*, Bökinék, aki az anyósülésen trónolt, és betegesen vonzódott a dudához, Gázosnak és Angyálnak, a kis tündérlánykémnek.

És Totálnak, aki Angyal beszélő kutyája. De ez hosszú történet.

Gázos éppen egy Weird Al Yankovic-dalt énekelt, ami éppen úgy hangzott, mint az eredeti. Tényleg le a kalappal Gázos utánzó képessége előtt, de az emésztési funkciók iránt mutatott imádata, amiben Al Yankoviccsal osztozott, sokat levett az élvezhetőségből.

– Befejeznéd végre a „Székrekedés dal”-t?! – nyögte Böki, amikor Gázos belekezdett a második strófába.

– Remélem, hamarosan megállunk – szólalt meg Totál. – Gondjaim vannak a prosztatámmal. – Szimatoló orral és csillogó szemmel nézett rám. Mivel én voltam a főnök, én mondtam meg, mikor állunk meg. Meg az összes többi dolgot. Először az ölemben lévő laptopra néztem, aztán letekertem az ablakot, és feltépkintettem a csillagokra, hogy megsaccoljam, hol lehetünk.

– Jobban jártatok volna egy GPS-es autóval – jegyezte meg Totál.

– Na, igen. Hát még egy néma kutyával!

Rosszallóan Angyalra néztem, mire ő angyalian rám mosolygott.

Totál fújta egyet, aztán sértetten kis barátnőjéhez mászott, és apró, fekete, skót terrierszerű testét a lány ölébe fészkelte. Angyal puszit nyomott a kobakjára.

Alig egy órával ezelőtt léptük át Louisiana államhatárát, és továbbra is ragaszkodtunk körmönfont, briliánsan kidolgozott

tervünkhöz, melyet tömören úgy lehetett volna összefoglalni: „irány nyugat!”. Minél messzebb azoktól az átkozott bohócoktól, akik Floridában megnehezítették az életünket. Mert továbbra is volt egy küldetésünk: elpusztítani az Itexet, az Iskolát, az Intézetet és mindazt, ami bennünket és a világot el akart pusztítani. Nem túl szerény cél, ugye?

– Louisiana, az állam, amiről az útkarbantartók örökre elfeledtek – haraptam a nyelvembe, amikor egy újabb kátyún hajtottunk keresztül. Nem hittem, hogy sokáig bírom még ezt a zötykölődést. Evergladestől idáig egy *örökkévalóságig* tartott kocsival az út, ha a repüléssel vetjük össze.

De hat repülő madárkölyök és egy beszélő kutya még mindig sokkal feltűnőbb, mint egy nyolcvanas évekbeli pipi-mágnes.

Szóval inkább a kocsi.

NEM VICCELTEM, amikor repülő kölyköket meg beszélő kutyát emlegettem.

Mindazok, akik ismerik Csodálatos Max És Repülő, Bulira Kész Csapatának Kalandjait, nyugodtan ugorják át ezt a pár oldalt! De azok, akik csak most kapcsolódtak be a sztoriba, pedig már a sorozat *harmadik könyvé*nél járunk, hegyezzék az antennájukat! Mivel nincs két napom, hogy elmondjam az egészet előlről, itt van a rövidített változat (ami azért elég ütős, ha szabad ezt mondanom):

Egy csapat őrült tudós (őrült, vagyis nem *őrölt*, habár az idegrendszerünket eléggé felőrölték) elkezdett szórakozni azzal, hogy rekombináns életformákat hoz létre, vagyis különböző fajok DNS-eit ötvözi.

A legtöbb kísérletük vagy szörnyű kudarc volt, vagy szörnyű és szörnyen rövid életeket eredményezett. De egy csapat kölyök megmaradt, ezek közé tartoztunk mi, a madárkölykök is, akik főleg emberek vagyunk, némi madárbeütéssel.

Mi, hatan, már évek óta együtt vagyunk. Agyar, Iggy és én vagyunk az őskövületek a magunk tizennégy évével. Böki, a kacsa-fenek-szájú tizenegy, Gázos nyolc-, Angyal hatéves.

A másik csoport, akik néhány napnál tovább „elállnak” és egész jól funkcionálnak, az ember-lupus hibridek, vagyis a farkasemberek. Mi Radírozóknak hívjuk őket, és cirka hat év a szavatossági idejük. A fehér köpenyesek (azaz tudósok) vadászatra és gyilkolásra képezték ki őket, mint egy magánhadsereget. Erősek és vérszomjasak, de önfegyelem terén mutatnak némi hiányosságot.

Mind a hatan azért menekülünk, hogy megpróbáljuk keresztülhúzni a fehér köpenyesek terveit, amik a mi, illetve az emberiség nagy részének elpusztítására vonatkoznak, amitől a tudósok persze megőrültek. Még annál is jobban, amennyire *alapjában* örültek. Ezért extrém és néha nevetséges próbálkozásokat tesznek a megállításunkra.

Tessék, ez lenne az életünk története dióhéjban. De rengeteg tökfetet tekintve pontosabb lenne a *tökhéjban* szó.

És ha ez örületesen felkorbácsolta volna az érdeklődésedet, itt van valami, ami még izgibb: Agyar blogírásba fogott! (<http://maximumride.blogspot.com>). De nem azért, mert annyira önimádó meg trendi, vagy ilyesmi. Rá ezek közül egyik jelző sem igaz.

Az Itexből kifelé jövet „belebotlottunk” egy laptopba, és nem fogjátok elhinni, de a folyamatos műholdkapcsolatnak köszönhetően állandó internet-hozzáférésünk van. És mivel az Itex egy első osztályú, szigorúan titkos, paranoid technológiai fesztivál, a kapcsolatunk folyamatosan változtatja a kódját meg a jelszavait, kvázi lenyomozhatatlanok vagyunk. Ez a mi kulcsunk a világ információhalmazához! Nem beszélve a moziműsorokról és az éttermek menüiről. Röhögnöm kell, amikor eszembe jut.

De a lényeg, hogy a cuki kis laptopunk segítségével Agyar felpakol minden infót a webre, amit összevakarunk a múltunkról, az Iskoláról, az Itexről stb. Mert hát ki tudja? Lehet, hogy akad egy önként jelentkező, aki segít megoldani létezésünk titkát.

De addig is szépen megkeressük, hogy hol van a legközelebbi Dunkin' Donuts. *Sec-perc* megmondja.

MIKÖZBEN AZ UTAK ÉS A KÁTYÚK KÖZÖTT NAVIGÁLTUNK, arra gondoltam, az egész nem éri meg a fáradságot, és meggyőztem a többieket, hogy adjuk fel a négy kereket, és folytassuk szárnyakon.

Vissza a jól bevált módszerhez.

Éjjelre elhagytuk Louisianát, és Texasban közeledni kezdtünk egy terebélyes fénytócsához, ami Dallas volt. A legkevésbé kivilágított pontra fókuszálva elkezdtünk ereszkedni, lassú, nagy körökben, egyre lejjebb és lejjebb.

Egy parkban landoltunk, ahol egy-két perc alatt találtunk egy barátságos fát, amin aludhattunk.

Vagyis a fán, nem alatta. Hallottátok eleget állam bácsitól, most halljátok tőlem is: a parkok értékes természeti kincsek! *Mindenki védje őket!* Már csak a környékükön élő mutáns madárgyerekek kedvéért is.

– Kikristályosodott már a terved? – kérdezte Agyar, miután túl voltunk a szokásos esti ököl-összekoppintós ceremóniánkon, és a többiek már elaludtak. Lábamat lógázva elnyúltam egy fenyőágon, és egy forró zuhanyról ábrándoztam.

– Hiába számolok, valami nem stimmel – mondtam. – Mert itt van az Iskola, az Intézet, az Itex... meg mi, aztán a Radírozók, Jeb, Anne Walker, a New Yorkban látott rekombináns kísérletek. De hol itt az összkép? Hogyan áll össze ez az egész? Hogyan kellene megmentenem a világot?

Sohasem vallottam volna be a kisebbeknek, hogy lövésem sincs a dolgokról. A kölykök vezért igényelnek, szeretik érezni, hogy valaki utat mutat nekik. Most nem *magamról* beszélek, de a legtöbb kölyök így van ezzel.

– Nem tudom kiverni a fejemből a gondolatot, hogy az Iskolánál kell kezdenünk – folytattam, és megpróbáltam tudományt sem venni arról, hogy összeszorul a gyomrom, ha csak arra a helyre gondolok. – Emlékszel, hogy Angyal azt olvasta ki a tudósok gondolataiból az Iskolában, hogy valami katasztrófa jön, ami után alig marad ember?

Igen, jól hallottátok. Angyal olvasni tud az emberek gondolataiban. Egy újabb jele annak, hogy nem vagyunk hétköznapi figurák. És Angyal nemcsak olvasni tud a gondolatokban, hanem irányítani is képes a *gondolataival*.

Agyar bólintott.

– És hogy mi túléljük, mert szárnyaink vannak, és biztosan elszállunk előle, bármilyen katasztrófa jön is.

Egy pillanatig hallgattam, és arra gondoltam, mennyire fáj a fejem.

– Két kérdésem van – mondta Agyar. A szeme olyan sötét volt, mintha az éjszakai égből vágta volna ki. – Az első: hol van a Hangocskád? A második: hol vannak a Radírozók?

– Én is ugyanezeket kérdelem magamtól – mondtam.

Azok, akik nincsenek képben, azt kérdezhetik, *miféle Hangról beszél ez?*

Arról a kis Hangról a fejemben, természetesen. Azt mondjátok, nektek nincs? Na, nekem van.

Vagyis az utóbbi időben nekem sem volt, de ezt csak egy kis technikai fennakadásnak tudtam be. Nem mintha a Hangomnak meghatározott munkaideje lett volna, vagy ilyesmi. Túl szép lett volna, ha örökre elhallgat, ugyanakkor kicsit kivoltam attól, hogy mennyire *magányosnak* érzem magam nélküle.

– Csak arra tudok gondolni, hogy a Hangot kívülről sugározzák a fejembe valahogy, és most már hatótávolságon kívül vagyunk.

Agyar csak vállat vont.

– Lehet. Miért ne? Aztán itt van a Radírozó-kérdés – folytattam –, amiről megint gőzöm sincs. Ilyen hosszú időre még soha nem koptak le rólunk – mondtam, aztán gyorsan körbenéztem az égen. A karomban még mindig ott volt a mikrochip, ami akármikor elvezethette őket hozzánk, ebben biztos voltam, és négy napja mégsem láttunk egy fia Radírozót sem. Általában egyszer csak felbukkantak a semmiből, mindegy, mit csináltunk, vagy hol voltunk. De Radírozó-fronton most gyanúsan nagy volt a csend. – Elég hátborzongató, és az az érzésem, hogy valami készül, valami nagyon rossz. Mintha egy tonnás acélszéf lebegne a fejem felett, ami akármikor lezuhanhat.

Agyar bólintott, és lassan ezt mondta:

– Tudod, hogy engem mire emlékeztet? Olyan az egész, mint amikor vihar közeledik, az állatok megérzik, és elbújnak előle. Hirtelen nem csicseregnek a madarak, minden elcsendesedik. Aztán felnézel, és egy bazi nagy tornádó söpör feléd.

Összehúztam a szemöldököm.

– Arra célzol, hogy a Radírozók azért nincsenek itt, mert elmenekültek a közeledő katasztrófa elől?

– Ööö... igen – mondta.

Hátradőltem a fának, és ismét felnéztem az égre. A város fényei még tizenhat kilométerre Dallastól is elsápasztották a csillagokat. Egyik kérdésre sem tudtam a választ. Hirtelen úgy éreztem, mintha semmit sem tudnék. Az egyetlen bizonyosság az életemben ez az öt kölyök volt körülöttem. Ők voltak az egyetlen dolog, amiben biztos lehettem, az egyetlen, amiben megbízhattam.

– Aludj! – mondta Agyar. – Én kezdem az őrködést. Úgyis meg akarom nézni a blogomat.

A szemeim leragadtak, amikor előhúzta a táskájából a laptopot.

– MI VAN, A RAJONGÓK még mindig isszák minden szavad?! – kérdezte Max egy idő múlva álmosan.

Agyar felnézett a blogjából. Nem tudta, mennyi idő telt el. Az ég aljának halovány rózsaszíne valahogy még sötétebbé tette a világot. De Max gyűrött arcán az utolsó szeplőt is tisztán látta.

– Ahogy mondd – felelte Agyar. Max megrázta a fejét, aztán visszadőlt a nagy ág tövébe. A szemei lecsukódtak, de Agyar tudta, hogy még nem alszik. Az izmai még mindig feszesek voltak, a teste merev.

Maxnek nehéz volt kipihennie a folyamatos készenlétet. Nehéz volt lazítania. Annyi mindent kellett cipelnie azon a génmanipulált vállán, de mindent összevéve baromi jól csinálta.

De senki sem tökéletes.

Agyar a képernyőre nézett, amit kikapcsolt, amikor az előbb Max közel hajolt. Megnyomta az érintőpadot, és a képernyő ismét életre kelt.

A blogja egyre több embert vonzott, úgy terjedt a híre, mint a madárinfluenza. Az elmúlt három napban a látogatottsága húszról több mint ezerre ugrott.

Ezren olvasták ma, hogy mit írt, és holnap talán még többen fogják.

Istennek hála a helyesírás-ellenőrző programért!

De a képernyőn most megjelenő üzenet nagyon furcsa volt. Nem tudott rá válaszolni, nem tudta megnézni a feladóját, és hiába próbálta kitörölni, pár pillanat múlva újra megjelent.

Tegnap már kapott egy hasonlót. Most megint elolvasta az új üzenetet, és megpróbálta megfejteni, hogy honnan jött, és hogy mit jelenthet. Agyar végignézett a közeli fákon alvó csapaton. Percről percre világosodott, és ő maga is meglehetősen fáradt volt.

Iggy két ágon is terpeszkedett egyszerre, a szárnya félig kitérve, szája nyitva, és egyik lába néha megrándult.

Böki és Angyal egymáshoz bújva aludtak egy tölgyfa széles ágainak tövében.

Totál Angyal ölében hasalt, és a lány egyik kezével védelmezően fogta. Agyar lefogadta volna, hogy az a szőrös hőszűrő jó meleget áraszthat.

Gázos alig látszódott a fa odvában, amit egy réges-régi villámcsapás eredményezhetett. Fiatalabbnak nézett ki nyolcévesnél, piszkos volt és sápadt a kimerültségtől.

Aztán itt volt Max. Éberén aludt, és jellemző módon még álmában is összehúzta a szemöldökét. Amíg figyelte, Max egyik keze ökölbe szorult, és teste megrándult.

Agyar visszanézett az üzenetre, ami ugyanolyan volt, mint amit előző nap kapott.

Tégla van köztetek, olvasta. A csapat egyik tagja áruló lett.

MIVEL MÉG SOHA NEM JÁRTUNK DALLASBAN, elhatároztuk, hogy a „Fedezzük fel Dallas nevezetességeit!” programunk keretében meglátogatjuk John F. Kennedy emlékművét. Egészen pontosan a többiek úgy döntöttek, és leszavaztak engem, aki megint jöttem a hülye „lapuljunk meg!” szöveggel.

Most az emlékmű körül sétálgattunk, és meg kell mondanom, hogy nekem jól jött volna néhány tájékoztató tábla.

– Ez mindjárt ránc dől – aggodalmaskodott Totál, ahogy a fölének magasodó négy falat nézte, és gyanakodva körbepillantgatott.

– Itt semmit sem tudunk meg Kennedy elnökről – panaszkodott Gázos.

– Feltételezik, hogy már mindent tudsz róla, azért jöttél ide – mondta Iggy.

– Elnök volt – húzta végig Böki leburnult kezét a sima betonon. – És megölték. Biztosan jó elnök lehetett.

– Mindig azt gondoltam, hogy volt egy második merénylő is – szimatolt Totál, és ledobta magát a fűbe.

– Indulhatnánk? – kérdeztem. – Mielőtt megérkezik egy osztálykirándulásra lévő, busznyai gyerek?

– Tőlem – mondta Iggy. – Most mit csináljunk? Ránk férne egy kis *szórakozás*.

Ezek szerint a vérszomjas Radírozók és az örült tudósok elől való menekülés nem volt elég szórakoztató a számára. Komolyan, a mai gyerekek annyira elkényeztetettek!

– Van itt egy tehenéslány-múzeum – ajánlotta Böki. Hogy honnan tudott róla, rejtély.

Agyar kinyitotta a laptopját, és megkereste Dallas turisztikai honlapját.

– Van egy nagy múzeumuk – mondta nem túl nagy lelkesedéssel. – Meg egy akvárium.

Angyal türelmesen üldögélt a földön, és Celesztina nevű macija elképesztően összeragadt szőrét simogatta.

– Én a tehenéslány-múzeumra szavazok – mondta.

Az ajkamba haraptam. Miért nem húzunk el innen egész egyszerűen, és rejtőzünk el, hogy kitaláljunk valami haditervet? Miért én vagyok az egyetlen, akit nagyon nyomaszt, hogy nem tudja, mi folyik itt?

– Focimeccs – mondta Agyar.

– Mi? – kérdezte Iggy felragyogó arccal.

– Focimeccs lesz ma este a Texasi Stadionban – csukta le a laptopot Agyar, és felállt. – Szerintem ott a helyünk.

Rámeredtem.

– *Ti megőrültetek?* Tudjátok, mikor mentek ti focimeccsre! – hordtam le őket a tőlem megszokott finomsággal és együttérzéssel. – Körbe lennének véve egy hatalmas tömeggel, legalább tízezer emberrel egy stadionban, ráadásul bekamerázva! Jesszus, kész rémálom, ha csak rágondolok!

– A Texasi Stadion felülről nyitott – mondta Agyar. – A Cowboys játszik a Chicago Bears ellen.

– És mi látni fogjuk! – örvendezett Iggy, és a levegőbe öklözött.

– Agyar, beszélhetnék veled egy kicsit? – mondtam, és az emlékművön kívülre mutattam.

Kisétáltunk a cementfal egyik nyílásán, néhány méterrel távolabb megálltunk, és csípőre tettem a kezem:

– Mióta vagy te a főnök? Mindenhol kamerák lesznek! Mégis, *mit képzelsz?*

Agyar komoly tekintettel rám nézett, a szeméből semmit nem lehetett kiolvasni.

– Először is, ez egy nagyon jó meccs lesz. Másodszor, urai leszünk a helyzetnek. Harmadszor, igen, mindenhol kamerák lesznek. Ki fognak szúrni. Az Iskola, az Intézet, Jeb meg a többiek biztosan rá vannak tapadva minden nyilvános kamerára. Vagyis tudni fogják, hogy itt vagyunk.

Dühöngtem, és fogalmam sem volt, mit akar kihozni ebből az egészből.

– Furcsa, amikor reggel felébredtél, még nem tűntél örültnek – mondtam.

– Tudni fogják, hol vagyunk, és utánunk jönnek – mondta morgorván Agyar. – És akkor tudni fogjuk, hol a tornádó.

Végre összeállt a kép.

– Ide akarod őket csalogatni?

– Utálom ezt a bizonytalanságot – mondta halkan.

Agyar józanságát összevettem a vezetői pozícióhoz való ragaszkodással, végül sóhajtottam egyet és bólintottam.

– Rendben, megértettem. Nagy lövöldözés lesz még ebből. És *tartozol* nekem. Te jó ég, hogy én *futballmeccset* néztek?!

TALÁN MEGLEP BENNETEKET, de a texasiak nagyon odavannak ezért a *küzdősportért*. Nem egy Cowboys-rugdalózós kisbát láttam.

Feszültebb voltam, mint egy rottweiler fojtólánca, és gyűlöltem itt mindent. Döbbenetes, de a Texasi Stadion tényleg „Texas nagyságú”, és körbe voltunk véve hatvanezer popcornzabáló, potenciális ellenséggel.

Böki kék vattacukrot evett, és tányér nagyságra tágult szemmel megbámult mindent.

– Tupírozott frizurát akarok! – mondta izgatottan, és megrángatta a pólómat.

– Mindennek te vagy az oka – mondtam Agyarnak, aki majdnem elmosolyodott.

Egy alsó sorban ültünk le, a pálya közepénél, olyan messze minden kijárattól, amennyire csak lehetséges. Sokkal boldogabb lettem volna, vagy legalábbis kevésbé szorongtam volna, ha a kakasülőre kerülünk, közel a nyílt éghez. Mert idelent, hiába volt akkora ez a stadion, csapdában éreztem magam.

– Még mindig nem értem, hogy kerültünk mi ide – morogtam, miközben folyamatosan a környezetemet pásztáztam.

Agyar cukorral bevont pattogatott kukoricát hajított a szájába.

– Azért vagyunk itt, hogy férfias férfiak férfias játékát nézzük – mondta, de közben a Dallas Cowboys pomponlányait bámulta, akik még véletlenül sem csináltak semmi férfiasat, éppen ellenkezőleg!

– Mi a pálya?! – kérdezte Iggy, aki legalább annyira feszült volt, mint én. Egy idegen helyen, körbevéve erős, visszhangzó zajokkal... kíváncsi voltam, meddig bírja.

– Figyelj, ha valami történne, pattanj a székedre, és csinálj egy mint-a-vadlibákat! Tíz méter előre, aztán egyenesen fel. Megértted?

– Meg – forgatta idegesen a fejét, és a tenyerét koszos farmerjába törölgette.

– De szeretnék pomponlány lenni! – mondta vágyakozva Böki.

– Már csak ez hiányzott! – csattantam fel, de Agyar egyetlen pillantása elég volt hozzá, hogy befogjam. Tekintete azt üzenté, hogy ne merjem elrontani a szórakozását. Akkor se, ha ez a szórakozás beteges és szexista. Majd' felrobbantam. Soha nem lett volna szabad belemennem ebbe. Már az is felmérgettem, hogy Agyar annyira ragaszkodott hozzá, hogy eljőjjünk. De most, hogy láttam, hogyan nyáladzik a kacér pomponlányokat nézve, még dühösebb lettem.

– Testhezálló forrónacit viselnek, az egyiküknek hosszú, vörös haja van – számolt be Iggynek, aki lelkesen bólintott.

És mindannyian tudjuk, hogy te mennyire rajongsz a hosszú, vörös hajért, gondoltam, és felidéztem, hogyan éreztem magam, amikor Virginiában csókolózni láttam azzal a Vörös Hajú Démonnal. Marni kezdte a gyomromat a sav.

– Max? – szólított meg Angyal. Ezekre a kölykökre már nagyon ráférne egy fürdetés, tudatosodott bennem, amikor Angyal csimbókókba ragadt, szőke hajára néztem.

– Igen, kicsim? Csak nem éhes vagy? – mutattam egy hot dog árusra.

– Nem, vagyis igen. Két hot dogot kérnék, és Totál is duplázna... De csak azt akartam mondani, hogy rendben van.

– Mi van rendben?

– Minden – nézett rám komolyan. – Minden rendben lesz, Max. Ha már idáig eljutottunk... túl fogjuk élni. Mi túléljük, te pedig megmented a világot.

Hát, a valóság néha győzedelmeskedik, nem igaz?

– Nem érzem magam biztonságban itt – magyaráztam, és egy kis nyugalmat erőltettem magamra.

– Tudom. És az is bánt, ahogy Agyar azokat a lányokat bámulja. De attól még jól érezzük magunkat, Agyar szeret téged, és te meg fogod menteni a Földet. Oké?

Az állam leesett, és az agyam kétségbeesve próbálta eldönteni, melyik állítását cáfoljam meg először. Hogy Agyar szeret engem? És akkor valaki azt suttofta:

– Az nem egy olyan madárkölyök?

ANGYALLAL EGYMÁSRA NÉZTÜNK, és a szemében végtelen megértés tükröződött, amitől sokkal idősebbnek nézett ki hatnál.

Néhány másodperc alatt a többiek is meghallották az egyre erősödő és futótűzként terjedő suttogást.

– Anyu! Ezek azok a madárkölykök, akiket az újságban láttunk!

– Jason, odanézz! Ezek nem azok a kölykök, akiket a fotókon láttunk?

– Te jó ég!

– Rebecca, gyere má'!

És így tovább. Ha jól sejtem, egy fotósnak sikerült bennünket lekapnia, amikor elrepültünk Disney Worldből, és persze leközlte minden újság. Nincs olyan isten, hogy nyugodtan végignézhessünk egy nyamvadt meccset.

A szemem sarkából két kék ruhás biztonsági őrt vettem észre, akik a sorok közt felénk indultak. Egy gyors 360 fokos fordulat után megnyugodhattam, hogy senki sem változott át Radírozóvá. De rengetegen bámultak leesett állal.

– Fussunk? – kérdezte Gázos idegesen, és úgy fürkészte a menekülési útvonalakat, ahogy tanulta.

– A futás túl lassú – feleltem.

– De még el sem kezdődött a meccs! – nyavalygott Totál Iggy széke alól. – Fogadtam a Bearsre!

– Tőlem maradatsz és megvárhatod, mi lesz a végeredmény – mondtam, azzal felálltam, elkezdtem összeszedni a hátizsákokat, megszámolni a csapatot. Szóval a szokásos.

Totál előmászott, és fürgén Iggy karjába ugrott.

Kétszer megpaskoltam Iggy kezét. A következő pillanatban felléptünk a székünkre. A suttogás egyre erősödött körülöttünk, aztán azt vettem észre, hogy az arcunk tízméteresre nagyítva megjelent a stadion kivetítőjén. Éppen, ahogy Agyar szerette volna. Reméltem, most boldog.

– Háromra mint-a-vadlibák! – mondtam, amikor két újabb biztonsági őr jobbról ránk startolt.

Az emberek távolabb húzódtak tőlünk, amennyire csak tudtak, én meg örültem a stadion tessék-lássék fegyvertiltó politikájának. Most már a pomponlányok is bennünket néztek, de nem hagyták abba az ugrándoást.

– Egy – mondtam, és az emberek feje fölé szökkentünk.

Ssss! Csaptam szét a szárnyamat. A szárnyszélességem majdnem négy méteres, Agyaré és Iggyé meg még szélesebb.

Fogadok, hogy úgy lebegtünk a drukkerek feje felett, mint a bosszúálló angyalok. Elég lerongyolódott bosszúálló angyalok. Angyalok, akikre ráférne egy alapos csutakolás.

– Mozgás! – mondtam a drukkerek között Radírozókat keresve. A legutolsó Radírozó-generáció már repülni is tudott, de most csak mi szálltunk a levegőbe.

Néhány erőteljes szárnycsapás után máris egy magasságba kerültünk a stadion nyitott tetejével, és visszanéztünk a kivilágított

pályára meg az apró, bennünket bámuló arcokra. Néhányan mosolyogtak és a levegőbe öklöztek. De legtöbbjük inkább döbbsent volt, döbbsent és ijedt. És láttam néhány dühös arcot is.

Viszont senki sem kezdett átváltozni, nem növesztett szőrt meg hatalmas tépőfogakat. Emberek maradtak.

Amíg a vadászrepülőket megszegyenítő, tökéletes katonai formációban kilóttünk az éjszakába, azon tűnődtem:

Hová tűntek a Radírozók?

-S ZÍVÁS VOLT, DE KLASSZ IS – mondta Gázos. – Mintha mi lettünk volna a Kék Angyalok!

– Na, igen, annyi különbséggel, hogy a Kék Angyalok a legfelszereltebb, legjobban fizetett, legjobban kiképzett, legjobban táplált és kétségkívül az egész légierő legtisztábbra suvickolt műrepülő pilótái! – feleltem. – Mi meg csak egy csapat csóró, felszeretlen, félig kiképzett, alultáplált és koszos madár-ember korcs vagyunk. De a többi stimmel.

Pedig tudtam, hogy érti. Annak ellenére, hogy dühös voltam, amiért ilyen helyzetbe keveredtünk, és utáltam, hogy megint menekülnünk kell, és hogy ez a legutóbbi húzásunk milyen sebezhetővé tett bennünket, a szoros alakzatban való repülés, ahogyan kitártuk gyönyörű, csodálatos szárnyainkat... az csakugyan oltári klassz volt.

Gázos óvatosan elmosolyodott. Láta rajtam, milyen feszült vagyok, és nem tudta eldönteni, hogy viccelek vagy sem. Leültem, és szívószállal kihörpintettem egy dobozos gyümölcslevet, aztán eldobtam, és kiittam egy másikat is.

Texas hegyei közt bujkáltunk, közel *Mehikó* határához. Találtunk egy mély, de keskeny kanyont, ami védett volt a szélétől, és a fenekén kuksoltunk egy törpe tábortűznél.

Komolyan mondom, hogy Agyarra nem haragudtam ennyire az elmúlt... szóval nem haragudtam ennyire még rá soha. Jó, tudom, hogy beleegyeztem ebbe a beteg ötletbe, de mint kiderült, hatszor hülyébb ötlet volt, mint gondoltam.

– Hmm – hümmögött Agyar a laptopját nézve. – Mi folyunk még a csapból is: tévé, újságok, rádió. És sokan le is fotóztak bennünket.

– Micsoda meglepetés! – mondtam. – Akkor ez megmagyarázza a helikoptereket is, amiket hallottunk.

– Jól vagy, Max? – kérdezte Böki félénken.

Majdnem sikerült bátorítóan rámosolyognom.

– Hogyne, aranyom. Csak... fáradt vagyok.

Nem tudtam megállni, hogy ne villantsam a tekintetem Agyarra.

Felnézett.

– A mai napon százhuszonegyezer látogatóm volt.

– Mennyi?! Tényleg?

Ekkora olvasótábora van? Pedig még helyesen írni sem tud.

– Igen. Az emberek összeálltak, és megpróbálnak infókat találni nekünk.

Iggy összehúzta a szemöldökét.

– Mi van, ha elkapják őket a fehér köpenyesek?

– Miről szoktál írni? – kérdeztem. Bevallom, még nem olvastam bele a blogjába, túlságosan el voltam foglalva az életben maradással stb.

– Rólunk. Megpróbálom feltenni az összes kirakódarabkát, hátha valaki segít összerakni a képet.

– Ez jó ötlet, Agyar – mondta Angyal, és megfordította a virslijét, hogy a másik oldala is megsüljön. – Szükségünk van kapcsolatokra.

Most mire célzott ezzel?

A kapcsolatok tényleg fontosak, Max.

A Hang visszatért.

A NNYIRA MEGIJEDTEM A VISSZATÉRÉSÉTŐL, hogy felugrottam ültömből, és nekitántorodtam a sziklafalnak.

Ösztönösen a halántékomhoz kaptam, mintha a Hang egy patk lenne, és érezném, hogy befolyik a bőröm alá.

– Jól vagy? – érintette meg Iggy a farmeremet. Meghallotta, hogy felugrottam.

– Igen – motyogtam, és távolabb ballagtam a csapattól. Éreztem, hogy néznek, és nem akartam magyarázkodni.

Hang, régóta nem idegesítettél már – gondoltam.

Egész jól elboldogultál magad is – felelte. Most sem lehetett volna megmondani, hogy férfi vagy női hang, idős vagy fiatal, gépi vagy emberi. Aztán jött a skizoid reakció: énem egyik fele ideges volt, gyanakvó és rosszalló. A másik fele viszont megkönynyebbült, hogy nem vagyok egyedül.

Ami hülyeség. Mert az öt legjobb barátommal éltem, meg egy kutyával. Ők a családom, az életem. Hogyan érezhetném magam egyedül?

Mindenki egyedül van – kotnyeleskedett szokás szerint a Hang.
– *Ezért fontosak a kapcsolatok.*

Már megint emlékkönyvbölcsességekkel jössz? – gondoltam.

Kisétáltam a kanyon végébe, és egy szakadéknál találtam magam, ami alatt egy sokkal mélyebben lévő és szélesebb kanyon folytatódott.

Kapcsolatok, Max. Emlékszel az álmodra?

Összehúztam a szemöldököm, mert nem tudtam, miről beszél.

Melyikre gondolsz? Arra, hogy én leszek az első madár-amerikai szépségkirálynő? – gúnyolódtam.

Nem. Arra, hogy a Radírozók üldöznek, te meg keresztülszadsz egy erdőn, amíg el nem érkezel egy szakadékhoz. Aztán lezuhansz a szakadékba, de szállni kezdesz, és megmenekülsz.

Hangosan levegő után kaptam. Azóta nem álmodtam ezt, mióta... szóval, mióta a rémálmom egy sokkal rémesebb valósággá vált. Honnan tudhat róla a Hang?

– Emlékszem. Mi van vele? – kérdeztem hangosan.

Ez a kanyon nagyon hasonlít az álombélire. Nem érzed úgy, mintha visszatértél volna a kiindulópontpra?

Fogalmam sem volt róla, mit akar mondani.

Kapcsolatok. Rakd össze őket! Az álmod, Agyar laptopja, az emberek, akikkel találkoztál, a helyek, ahol jártál. Az Itex, az Iskola, az Intézet. Nem kapcsolódik össze mindez?

Oké, de hogyan?! – kiáltottam fel majdnem.

Mintha a Hang felsőhajtott volna, de lehet, hogy csak képzeltem.

Majd meglátod, hogyan. Rá fogsz jönni. Mielőtt késő lenne.

Ez megnyugtató – gondoltam dühösen. – Köszí a nagy semmit!

Aztán más jutott eszembe.

Hang? Hol vannak a Radírozók?

A Hang garantáltan nem válaszol egyetlen direkt kérdésre sem. Nem, az túl egyszerűvé tenné a dolgokat. Nem dobsz csak úgy oda a patkánynak egy sajtot. Hagyod, hogy megdolgozzon érte, nem?

Vállat vontam, megfordultam, és visszaindultam a többiekhez.

Meghaltak, Max – felelte a Hang. – Mindet... visszavonták.

Megtorpantam, mert ledermedtem a sokktól.

A Hang mindig fukarkodott az információkkal, de hazudni sohasem hazudott nekem. (Nem mintha ez garantálna bármit, gondoltam.) De hogy... meghaltak?

Halottak – ismételte a Hang. – Visszavonták őket. A szervezet minden ága a világ minden táján felszámolja a rekombináns DNS-kísérleteket. Ti azon kevesek közé tartoztok, akik még megmaradtak. De eljönnek értetek is.

A FILMEKBEN ILYENKOR SZOKOTT MEGSZÓLALNI az a baljós zene, nem igaz? „Eljönnek értetek.” Nagy ügy. Négy éve folyamatosan jönnek értünk. Eddig nem túl nagy sikerrel.

Visszasétáltam a csapathoz.

– Minden rendben? – kérdezte Agyar.

Bólintottam, aztán eszembe jutott, hogy mérges vagyok rá.

Elfordultam, és tünetőleg leültem Böki mellé, a másik kanyonfalhoz.

– Most beszéltem a Hanggal – mondtam.

– Mit mondott? – kérdezte Böki, és bekapott egy felkunkorodott bolognai kolbászt.

Angyal és Totál feszülten nézett, és Agyar is abba hagyta a gépelést.

– Azt mondta, azért nem látunk Radírozókat, mert mind halottak – mondtam közömbösen.

A többiek szeme akkorára kerekedett, mint egy lapostányér.

– Mit jelent az, hogy mind halottak? – kérdezte Böki.

Megráztam a fejem.

– Nem tudom. Hacsak nem hazudott, akkor azt jelenti, hogy... a Radírozók alulról szagolják az ibolyát. – Arira gondoltam, Jeb fiára, akit szintén radírozósítottak, és fájdalom nyilallt a szívembe. Szegény Ari! Mekkora szívás volt az élete, és milyen rövid!

– Ki ölte meg őket? – A leglényegesebb kérdést most is Agyar tette fel.

– A Hang szerint... az Itex, az Intézet és az Iskola minden leányvállalata felszámolja a rekombináns DNS-kísérleteket mindenhol a világon. És hogy már szinte csak mi maradtunk. – Amikor elfogtam, mit jelent ez, megborzongtam, és átkaroltam a térdem.

Mindannyian hallgattunk egy sort, amíg megemésztettük a dolgot.

Totál törte meg a csendet:

– Oké, innentől kezdve bárki kérdezi, nem tudok beszélni, oké?

– Persze, mert ilyen könnyű átverni őket – forgattam a szemem.

– Most mihez kezdünk? – kérdezte Gázos. Nagyon aggódott, és egy kicsit közelebb ült hozzám. Kinyújtottam a karom, és összekócoltam lenőtt indián taréját.

– Van egy küldetésünk – kezdtem, hogy lelket öntsek beléjük a nagy kirakós játék folytatásához. – És közben megszorongathatnánk néhány fehér köpenyest.

– Otthonra van szükségünk – mondta ugyanabban a pillanatban Agyar.

– Tessék?! – kérdeztem meglepetten.

– Találnunk kell egy állandó helyet – jelentette ki Agyar komoly képpel. – Nem menekülhetünk folyton. Azt mondom, hagyjuk a fenébe a küldetést! Robbantsák csak fel a világot! Mi meg keresünk egy helyet, ahol elbújhatunk, hogy senki se találjon ránk, aztán... *csak éljük az életünket.*

MINDANNYIAN AGYARRA MEREDTÜNK. Ilyen hosszú szónoklatot még életünkben nem hallottunk tőle.

– Nem hagyhatjuk a küldetést! – kezdtem éppen akkor, amikor Angyal így szólt: – Igen! Szükségünk van egy otthonra!

– Egy otthon! – lelkesedett Gázos is.

– Egy igazi otthonra, jobbra, mint a legutóbbi – értett egyet Böki boldogan. – Felnőttek nélkül, iskola nélkül és iskolai egyenruha nélkül!

– Egy otthonra nagy füves kerttel! – csatlakozott Totál is. – Elegem van már ebből a kavicsos-poros undormányból.

Miért én voltam az egyetlen, aki tudni akarta, mi folyik, aki meg akarta érteni, mi történik velünk, és hogy mi célból? Azok után, amin az elmúlt néhány hónapban átmentünk, most sutba dobnák az egészet? Azután, hogy Angyalt elrabolták, hogy elmentünk New Yorkba, a metróalagút és a tengerpart után, az Anne Walker-epizód után, az „iskolalátogatásunk” után...?

Ó! Oké, értem én. Egy kicsit belefáradtak a félelembe, a fájdalomba és a harcokba, de akkor is...

– Iggy? – kezdtem, és megpróbáltam nem könyörögni.

– Lássuk csak – nyújtotta előre a két tenyerét, mintha a mérleg serpenyője lennének. – Hmm. Egyfelől van a folytonos, két-ségbeesett és szorongással teli menekülés, amiben nap nap után részünk van, és sohasem tudjuk, mi fog történni velünk, és hogy egyáltalán megéljük-e a holnapot...

Ráncolni kezdtem a homlokomat, mert sejtettem, hová fog ki-lyukadni.

– Másfelől ott van az otthon: egy eldugott, biztonságos hely, ahol minden este ugyanabban az ágyban aludhatunk, nyugi van, nem kell percenként az életünkért küzdeni...

– Oké, oké, nem kell az orrom alá dörgölni...

Várakozón néztek rám.

Mi ütött Agyarba? Miért kellett így megfúrnia a tervemet? Annyira kötődtem hozzá, mintha ő lett volna a legeslegjobb barátom a Földön, valaki, akire mindig számíthatok. Most meg rá-néztem, és úgy éreztem, alig ismerem.

Vállat vontam.

– Felőlem. Egy otthon. Ha annyira akarjátok...

A kitörő ujjongástól csak még pocskébbul éreztem magam.

– ÉN NEM ADOM FEL A KÜLDETÉST – mondtam elég hangosan ahhoz, hogy a néhány méterre lévő Agyar is hallja. Kétezer méter magasan repülhettünk, és már jó hideg volt, talán fagypont alatt is. A szemembe vágó szélről állandóan könnyeznem kellett.

– Tudom.

– Ez az egész egy nagy hülyeség – mondtam. Lenéztem a Pecos-folyóra, ami vékony, csillogó bőrű kígyóként kanyargott keresztül Nyugat-Texason.

– A reményeiket és a vágyaikat nem nevezheted hülyeségnek – mondta Agyar, és éreztem, hogy elvörösödöm.

– Nem az a hülyeség – morogtam. – Csak... már forró nyomon voltunk! Most meg hagyjuk kihűlni. Hamarosan meg kell mentenem a világot, most meg ingatlant keresek. Ezt nem értem. Ja, és hála a tervednek, kettőt nem léphetünk anélkül, hogy valaki észre ne venné, és fel ne ismerne bennünket. Hová tettem az agyamat, amikor belementem ebbe a marhaságba?!

Agyar kinyitotta a száját, de belé fojtottam a szót.

– Ja, és hála neked, most a kicsiknek kell vigyázniuk egy vak srácre és egy beszélő kutyára. Biztosan megőrültem! Még a szokásosnál is jobban! Én visszafordulok.

Egyik szárnyamat lejjebb eresztettem, hogy széles körben visszaforduljak, de Agyar komor képpel élém repült.

– Megígérted – emlékeztetett. – Azt mondtad, adsz egy esélyt annak, hogy találjunk egy biztonságos helyet.

Tovább ráncoltam a homlokomat. Hál’ istennek még senki nem figyelmeztetett rá, hogy ráncos lesz tőle az a csinos pofikám.

– Hagyjuk, hadd robbantsák fel a világot, hadd folytatódjon a globális felmelegedés és a környezetszennyezés – mondta Agyar –, mi majd találunk egy helyet, ahová biztonságban bepackolhatjuk magunkat. Aztán majd előbújunk, ha már elmentek, ha már befejezték a világmentésért folyó játékaikat.

Komolyan mondom, hogy egy cserfes piaci kofa lett belőle mostanában.

– Tényleg nagyszerű terv, csak az a bibi, hogy nem fogunk tudni előbújni utána, mert az ózonréteg nélkül grillcsirke lesz belőlünk – öntött el a pulykaméreg. – Nedves barlangokban kuksolhatunk, és ehetjük a tápláléklánc legalján sínylő élőlényeket, mert minden, aminek egy kis *íze* van, higannyal lesz tele, sugározni fog, meg mit tudom én!

Amikor Agyar túlzottan türelmes képére néztem, végképp elszakadt a cérna.

– És nem lesz sem tévé, sem kábel, mert minden ember *halott* lesz! – kapott el a hév. – Az egyetlen szórakozásunk az lesz, hogy Gázos székrekedésről szóló dalait hallgatjuk! Nem lesznek vidámparkok, múzeumok, állatkertek, könyvtárak és csinos cipők! Barlanglakók leszünk, akik a ruháikat növényi rostokból fonják!

Nem lesz semmink! Egyszerűen *semmink!* És mindez azért, mert te meg a kicsik egy nyugágyban akartok heverészni a történelem legkritikusabb időszakában!

Komolyan mondom, már habzott a szám.

Agyar rám nézett.

– Akkor legjobb lesz, ha megtanulsz fonni, és ismerkedni kezdesz a növényi rostokkal!

Amikor ránéztem, láttam rajta, hogy alig tudja visszatartani a röhögést az apokaliptikus vízióm hallatán.

Valami akkor elpattant bennem. Az elmúlt huszonnégyszáz órában az egész világom a feje tetejére állt. Nem mondanám, hogy a régi világ jó volt, de ez még *rosszabb* lett.

– Gyűlöllek! – kiáltottam Agyarnak, azzal összecsuksztam a szárnyam, és zuhanórepülésben, több mint száz kilométer per órás sebességgel a föld felé suhantam.

– Hazudsz! – szállt el fölöttem Agyar kiáltása a semmibe.

A fejemben megszólalt a Hang, alig hallottam a fülemben füttyülő szélről: *Ti imádjátok egymást* – mondta.